

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **JUDr. Jiří Švihla**, insolvenční správce dlužníka Tabák Plus, spol. s r. o., se sídlem Lannova tř. 16/13, České Budějovice, zastoupen společností Rödl & Partner Tax, k. s., se sídlem Platněřská 191/2, Praha 1, evidovanou v seznamu právnických osob vedeném Komorou daňových poradců ČR, za níž jedná Rödl & Partner Management, s. r. o., kterou při výkonu funkce komplementáře zastupuje JUDr. M. N., proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o návrhu žalobce na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 61 Af 2/2021 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Brně.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 2. 2. 2021 u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. 44536/20/5100-41456-711929. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí specializovaného finančního úřadu ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh žalobce na přikázání věci Krajskému soudu v Brně podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žalobce svůj návrh odůvodnil principem hospodárností řízení. Uvedl, že je insolvenčním správcem oprávněným nakládat s majetkovou podstatou dlužníka Tabák Plus, spol. s r. o. a že mu z titulu této funkce náleží rovněž výkon práv a povinností, které přísluší dlužníkovi, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Dále odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že rozhodnutí o úpadku nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví a tedy ani na procesní postavení dlužníka v rámci tohoto soudního řízení. To znamená, že

dlužník je, či se může stát i nadále účastníkem řízení ve správním soudnictví a má plné oprávnění v něm činit veškeré procesní úkony. Obě správní rozhodnutí tak v souladu s judikaturou byla doručena nejen žalobci, ale i samotnému dlužníkovi. Žalobce dále poukázal na § 12a zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky (dále jen „zákon o finanční správě“), podle kterého je k řízení ve správním soudnictví místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě, v jehož obvodu se zdržuje. Jelikož práva domáhat se ochrany v rámci správního řízení využil nejen žalobce, ale i dlužník, byla žaloba proti těmto rozhodnutím žalovaného podána jak ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, v jehož obvodu má sídlo žalobce, tak i ke Krajskému soudu v Brně, v jehož obvodu má sídlo dlužník. Žalobce se domnívá, že z důvodu hospodárnosti řízení je vhodné, aby i jeho žalobu projednal Krajský soud v Brně.

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích vyzval žalovaného, aby se k návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu vyjádřil. Žalovaný krajskému soudu sdělil, že s návrhem souhlasí, neboť projednání věci před Krajským soudem v Brně bude vzhledem k sídlu žalovaného, které je rovněž v Brně, nepochybně vhodnější nejen pro žalobce a dlužníka, ale i pro samotného žalovaného.

[5] Návrh žalobce na přikázání věci jinému soudu než místně příslušnému je důvodný.

[6] Podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „[n]ikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon.“

[7] Podle § 12a zákona o finanční správě „[v] oblasti působnosti Specializovaného finančního úřadu jako správního orgánu prvního stupně je k řízení ve správním soudnictví místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.“

[8] Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. „Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.“

[9] Ústavní soud k delegaci věci z důvodu vhodnosti jinému než místně příslušnému soudu opakovaně uvedl, že je třeba ji vykládat restriktivně, a proto k ní lze přistoupit pouze ve výjimečných případech, neboť jejím důsledkem je zákonem aprobované prolomení zásady, podle které nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 12. 1995, sp. zn. III. ÚS 90/95, ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, ze dne 8. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 544/02).

[10] Obecným předpokladem přikázání věci z důvodu vhodnosti podle § 9 odst. 2 s. ř. s. je existence okolností, které umožňují hospodárnější a rychlejší projednání věci. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 – 26 uvedl, že „[p]ojem hospodárnosti řízení nelze vztahovat pouze k nákladům řízení, které vznikají účastníkům řízení, ale je zapotřebí na něj nahlížet v kontextu celého řízení a především

pokračování

jej vykládat v úzké souvislosti s pojmem rychlosti řízení, jakož i jinými důležitými důvody pro delegaci vhodnou.“

[11] Z předložené spisové dokumentace vyplývá, že předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným není to, zda dlužníkovi vznikl nárok na přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), nýbrž určení okamžiku, do kterého úrok přirůstal k jednotlivým částem jistoty. Žalovaný svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, podle kterého byl dlužníkovi přiznán úrok za dobu ode dne vymožení jednotlivých částek jistoty do dne 24. 11. 2015, kdy byla podle názoru žalovaného stanovena daň v souladu s § 168 daňového řádu. Žalobce se však domnívá, že dlužníkovi měl být přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně až do dne 9. 6. 2016, neboť teprve k tomuto dni zanikla účinnost nezákonných zajišťovacích příkazů. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu jednání.

[12] Skutečnost, že rozhodnutí žalovaného napadl jak žalobce, tak i dlužník samostatnými žalobami, může být důvodem pro spojení věcí ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s., aby se předešlo situaci, že pro zrušení správního rozhodnutí v jednom soudním řízení odpadne předmět řízení v druhém soudním řízení a že žalobu bude v takovém případě třeba odmítnout. Výsledkem takového postupu by však byla situace, že jeden žalobní nárok zůstane neprojednán, což by ovšem s ohledem na zákonná oprávnění soudů, která jim umožňují předejít zmaření účelu řízení, neúměrně zúžilo prostor pro ochranu ústavně zaručeného práva na soudní ochranu a porušilo zásadu procesní ekonomie. Ač se tedy žalobní body mohou v jednotlivostech lišit, osud obou žalob je do jisté míry vzájemně provázaný, a je proto žádoucí, aby byly posuzovány společně a ve stejné době. Toho ovšem lze dosáhnout pouze projednáním žalob u téhož krajského soudu.

[13] Krajský soud v Českých Budějovicích ve věci neprováděl žádné procesní úkony kromě toho, že žalovaného vyzval, aby se vyjádřil k návrhu žalobce na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu. Nejvyšší správní soud proto z důvodu procesní ekonomie a současně i s ohledem na stanovisko obou účastníků řízení považuje za vhodné přikázat věc žalobce ke Krajskému soudu v Brně, u kterého probíhá řízení o žalobě dlužníka proti těmto rozhodnutím žalovaného, proti kterému brojí žalobce v předložené věci.

[14] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud přikázal předloženou věc k projednání Krajskému soudu v Brně.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. března 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu